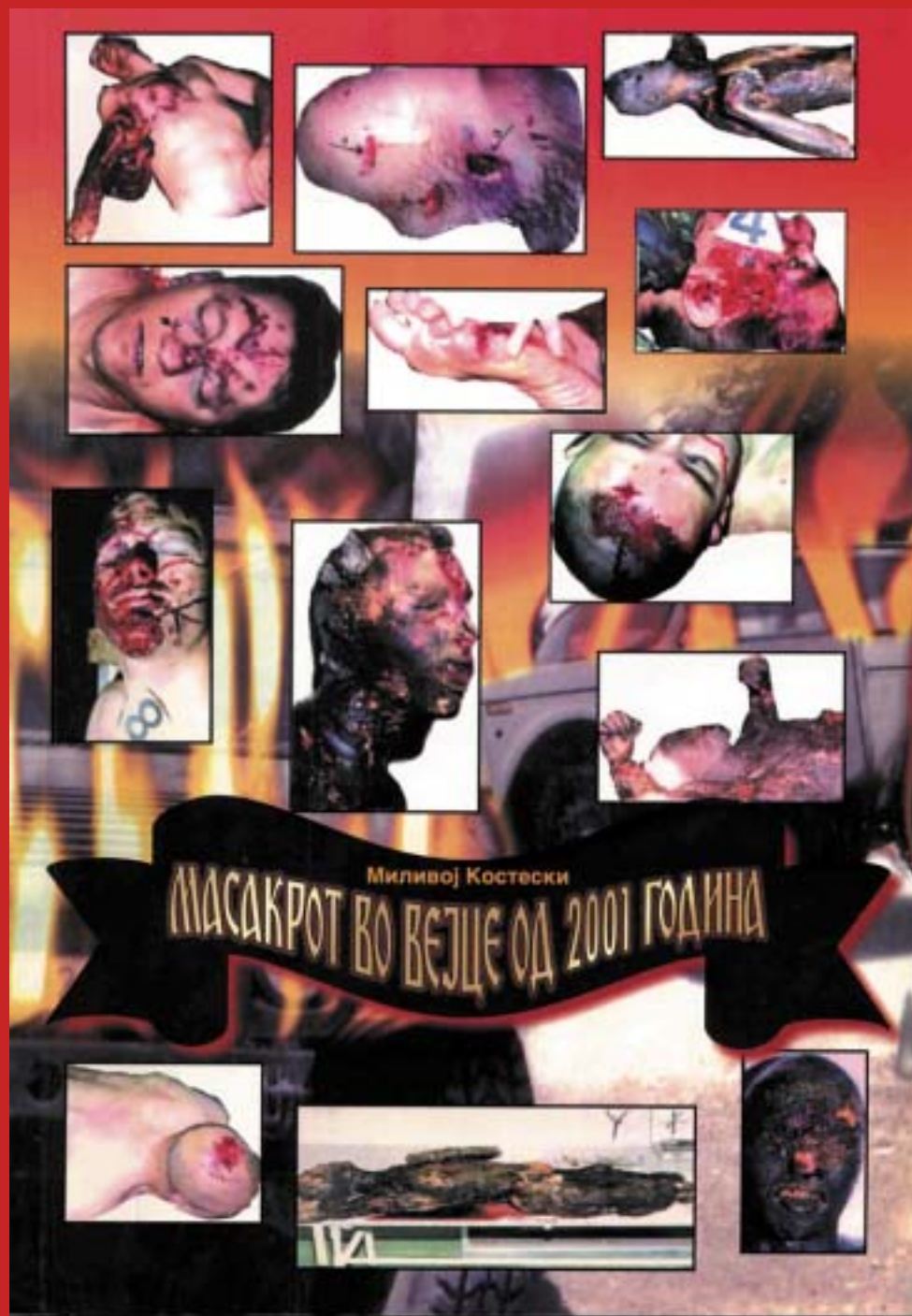

На 28 април 2001 година, комбинираната патрола составена од 16 припадници на безбедносните сили, и тоа 8 од Единицата за специјални намени "Волци" при АРМ и 8 од Посебната единица на СВР Битола, во 17 часот тргнала на задача од касарната во Тетово и требало да се врати околу 20 часот. Биле распоредени по четворица во две лади ниви и два хамера. Пред селото Селце, кај чешмата, направиле мала пауза каде се сретнале со претходната патрола, која се враќала од селото Бродец. Во разговорот им сугерирале да се вратат зашто немало потреба да одат во Вејце, но тоа не било прифатено. Околу 17,45 часот patrolата навлегла во тесна, непрегледна кривина. Кога првите три возила влегле во кривината, во вид потковица, од три страни биле нападнати од терористи. Се пукало од золји, снајпери, бомби, рачни минофрлачи, пиштоли и друго автоматско оружје. По вооружениот напад, кој траел дваесеттина минути, врз мртвите тела бил извршен громоморен масакр, а тројца сè уште со знаци на живот живи биле запалени.

Од ЕСН "Волци" загинаа: Роберт Петковски (27), постар водник, с. Бунарџик-Скопско; Бобан Трајковски (28), водник, Куманово; Игор Костески (26), водник, Кисела Вода-Скопје; и Миле Јаневски (30), водник, Македонска Каменица.

Од Посебната единица на СВР Битола загинаа: Марјан Божиновски (27), Битола; Кире Костадиновски (24), с. Горно Оризари-Битолско; Бошко Најдовски (25), с. Долно Оризари-Битолско; и Илче Стојановски (24), с. Породин, Битолско. Целосно се уништени и запалени една лада нива и еден хамер.

Оваа земја раѓала херои и предавници, јунаци и проклетници, македонски. Куршум по куршум те убивал, камен на камен те налегнал, душман по душман те изодел, па се изгорел... Карпалак, Вејце, Љуботен, народе не ги заборавај, јунаци таму загинаа за Македонија. Тој што те предал и проколнал колнат ќе биде до века, пак сонце ќе нè огрее откај планините...".

"Кај село Вејце, на Шар Планина, темен се облак надвисна над осум цвета мајкини, мајкини чеда најмили. Темен се облак распука, слана по Шара рас-

посла над осум цвета мајкини во цутот да ги изгори... Осум ми цвета свенаа, осум ми солзи капнаа... кој облак пушти на небо, клетви му мајки фрлаат, срцето црно негово орлите да го колваат".

Ова се само дел од стиховите на песните посветени на македонските бранители, кои загинаа за својата татковина. Ќе бевме помирни ако загинаа во директна борба со непријателот. Но, најмногу боли тоа што повеќето беа убиени во заседа, на подмолен и кукавички начин. Државата ги заборава, а на нивните гробови плачат само најблис-

ките. Ги амнестираа злосторниците и наместо зад решетки ги сместија во собраниските фотелји. За разлика од нив, семејствата на загиналите сè уште талкаат по институциите на системот, барајќи ја правдата и вистината зошто им погинаа децата. Македонската јавност не смее да ги заборава македонските херои. Преку извадоци од книгата "Масакрот во Вејце од 2001 година" од Миливој Костески, татко на Игор Костески, загинатиот припадник на ЕЧН "Волци", ја потсетуваме македонската јавност на овој трагичен настан.

СЕ КРИЈАТ ЛИ МАКЕДОНСКИТЕ ПРЕДАВНИЦИ ЗА ВЕЈЦЕ?... ЗА ПАРИ!

КОИ СЕ ТАСТЕРИТЕ ШТО ЈА ПРЕДАДОА ПАТРОЛАТА?

"Прв на листата на осомничени се најде Игор Манојлевски, тогашен началник на Секторот за полиција на СВР Тетово. За него велат дека, наводно, единствено знаел каде, во каква формација и во кое време ќе се движи комбинираната патрола за Вејце. За продадената информација бил награден со околу 700.000 швајцарски франци. Наредниот ден по масакрот е уапсен и задржан две недели во притвор. Кај него дома се најдени парите, за кои не можел да го докаже потеклото. Набрзо потоа е суспендиран од тоа работно место и е префрлен во Скопје, повторно на началничко место во полициската станица 'Карпош'. Цело Тетово него го посочуваше како предавник, па затоа тој се исели од Тетово. Неговиот татко купи кука во Битола, но плашејќи се од одмазда на семејствата на загиналите битолски полицајци во Вејце, ја продал кука и купил друга кука во една

населба во Скопје. Во ревијата 'Старт', Манојлевски демантира дека ја предал патролата.

Според разузнавачкото досие за масакрот во Вејце, на списокот на учесници најзвучното име е сегашниот градоначалник на Тетово, Хазби Лика, тогаш познат како командант Чела. Документот на УДБК насловен како 'Сознанија за грозоморното убиство во село Вејце - Тетовско' е заведен под службен број 470/13.11. 2001 година. Покрај Хазби Лика, во документот се наведени и Косоварите: Исмаили Шинаси, алијас командант Хоџа, Церка Иљаз-Кори, Цека Билал-Брада. Од "домашните" учесници се наведени: Ликја Иса-Илир, Самци Раим-Зогу, Самни Изаир-Шурли... Според други сознанија на МВР, во заседата во Вејце учествувал и Милаим Ајдини, поранешен министер во Владата на РМ. За масакрот кој го извршила, оваа терористичка група добила парична награда од

милион евра.

Али Ахмети во интервју за "Форум" од 1.2. 2002 година, на прашањето: "Зошто вашите го сторија овој грозоморен чин", вели: "Одговорот на ова прашање треба да го дадат луѓето кои издале наредба војниците и полицајците да навлезат на овој терен, а добро знаеле дека тука се наоѓа ОНА. Нашите припадници имаа само една наредба: да интервенираат само тогаш кога нивниот живот е во опасност". А на прашањето што е со касапењето по убивањето, Ахмети одговара: "Ништо од ова не е вистина. И јас сакам овој случај да се расветли. Многу манипулации се направени со Вејце. Според сите информации кои јас ги имам, битката се водела трупа на трупа, гради во гради, тело врз тело. Се нашле во една кривина и не можеле веќе да побегнат едни од други". (извадок од "Масакрот во Вејце од 2001 година")

СОМНЕВАЊЕ ОКОЛУ СПИСОКОТ НА ПАТРОЛАТА?

На каква задача била испратена патролата и тоа токму на тоа место, досега одговор никој не дал. Имало ли борба и колку траела? Зошто од 16 члена половина загинале и тоа по четворица "волци" и четворица полицајци. Како е можно тројца ранети "волци" да бидат пуштени, а командирот на патролата да помине без никакви рани? Зошто четвртото полициско возило лада нива заостанало зад вообичаеното договорено растојание меѓу возилата во движење и не навлегло во кривината на смртта? Зошто полицајците од ова возило не дејствувале и не им помагале на колегите кои крвавеле и умирале?...

Непотврдено до мене (пишува Костески) пристигнаа разни гласини, кои јас ги пренесувам повеќе како размисла и можеби можна варијанта. Додека еден од тешко ранетите лежел на патот и се преправел дека е мртов на крај слушнал разговор на српски јазик: "Ајде идемо, доста је било!" Друга гласина е дека наводно еден час по нападот на патролата, преку радиоврска во командата е јавено: "Задачата е завршена, дојдете да си ги подигнете труповите". Во прилог на тоа дека патролата е жртвувана се и овие два момента: Неколку дена пред масакрот, врховниот командант и претседател на државата, Борис Трајковски, од Единицата за специјални намени повлекува 30 "волци", членови на ВМРО-ДПМНЕ за да бидат на сигурно до него, а и да ја чуваат претседателската резиденција на Водно. Втор момент е пројавеното сомневање околу правењето на списокот за патролата, која се знаело дека ќе биде жртвувана.

"Ме тера нешто да му се јавам на Игор (последниот разговор на мојата сопруга Жарка со Игор)", ми вели сопругата. "Јави се де, нема проблем", ѝ велем. На 27 април во 20,30 ч. го зема телефонот и по вообичаените прашања, го прашува што е таа врева, што се слуша? Игор ѝ одговара: "Некои се прават многу паметни, правиме претумбации во смените, некои не сакаат да одат во патрала, болни се, глупости. Нервозен сум, ми иде да прснам!"... "Ајде, сине што има да се нервираш. Одмори се, како што вашите старешини ќе го направат распоредот, така и придржувајте се. И чувај се, сине. Утре повторно ќе се слушнеме", му порачува мајка му Жарка. "Добра ноќ мамо, поздрави ги тато и бато, а особено бато и нека те слуша".

Тоа беа неговите последни зборови од животот, кои секогаш ќе ѝ одзвонуваат во главата на неговата мајка. Да насетуваше дека тоа ќе ѝ биде последен разговор со својата рожба, мислам дека Жарка никогаш немаше да ја спушти слушалката.

При посетата на семејството на загиналиот Илчо Стојановски, еден војник од битолските села, кој му бил другар на Илчо, на неговите родители им рекол дека чудна му била измената. Тој состав на патролата требало да тргне во 15, а не во 17 часот.

"Двете патроли се сретнавме кај чешмата пред селото Селце каде испушивме по една цигара и се поделивме. Додека се спуштавме кон Тетово, слушнавме пукање, погледнавме накај Вејце и видовме чад. На мојот командир му реков: 'Изгледа е нападната патролата'. 'Не, бе нападнати се хрватските и другите платеници кои се борат на страната на терористите', ми одговори командирот. Кога преку брановите на радиостаницата се јави Илче дека се нападнати и бараше помош, му го препознав гласот и му реков на командирот да се вратиме и да им помогнеме".

... Уште еднаш очајнички и беспомошно се јави гласот на Илче преку радиостаница: "Нема потреба повеќе да ни доаѓате во помош. Сите ќе изгинеме за Македонија". И радиостаницата замолкна.

**ВО КАСАРНАТА ВО ТЕТОВО РОДИТЕЛИТЕ ЧЕКААТ ДА СЕ
ОТСТРАНИ БЛОКАДАТА И ДА ТРГНАТ НА МЕСТОТО НА
МАСАКРОТ (ДВЕГОДИШНИНАТА ОД ЗЛОСТОРСТВОТО)**

КАКО СЕМЕЈСТВОТО КОСТЕСКИ ЈА ДОЗНА ВЕСТА

"...Влегов дома да ги слушнам вестите на ТВ А1. Точно во 19,20 часот, водителот на дневникот, Александар Чомовски, со треперлив глас и насолзени очи ја чита вонредната вест: 'Во овој момент ја добивме информацијата дека во близина на село Вејце - Тетовско е нападната патрала на безбедносните сили на РМ од страна на албанските терористи...'. Се стаписав, занемев, ми се стемни пред очи, ми се зеде здивот. Не можам ниту збор да изустам. Силно офнувам, се тресам, легнат на каучот не се помрднувам. Сопругата молскавично го зеде телефонот и свони на мобилниот телефон на Игор. Мобилниот свони ли свони, но Игор не се јавува.

'Жено, змија не е касна, ни отиде детето јабана'. 'Боже што погрешивме вака да не казниш', низ плач кој личеше на крик, офна Жарка и низ образите, како река без престанок, почнаа да ѝ течат жешките мајчински солзи. Постепено сфаќавме дека меѓу загинатите е и Игор, но трошка надеж не крепеше, иако имало моменти кога ќе сме му се јавеле на мобилен, ќе ни одговорел дека е во акција и не може да зборува, подоцна ќе ни се јавел. Сè така непрекинато свониме до 20,10 часот и крај. Оттогаш на мобилниот се огласува автоматската секретарка на Мобимак. Но, повторно не сакаме да ја прифатиме суровата вистина. Излегувам сам во дворот. Одам лево, десно, обезглавено, избезумено се исплакувам и липам во себе да не ме забележи помалиот син. Влегувам во куќата, а жената излегува во дворот и таа да се изнаплаче потајно и да моли Бога дека тоа не е вистина. Не опфаќа паника, избезумени и потресени, правиме влези, излези во дворот... Заматениот поглед го насочувам кон Шар Планина, која убаво се гледа од мојот двор, а на која сè уште се забележуваат снежните врвови. Ги напрегнувам ушите обидувајќи се да го слушнам ехото од гласот на Игор, да ми каже дека сè уште е жив. Но, напразно, далеку е Шар Планина.

Во моменти на паника и избезуменост не знам каде да вртам со телефонот... Околу 22 часот ми се јавува братучедот Душко, доктор во Воена болница. Ми вели: 'Брачед, меѓу донесените ранети во болницата не е Игор. Сега одам во команда да научам нешто друго поконкретно'. Околу 23 часот повторно ни се јавува Душко и со треперлив и испрекинат глас, низ кој насетував нешто злокобно, избегна да ми ја соопшти трагичната вест: 'Брачед, во Министерството за одбрана се формирани екипи кои ќе одат по становите на семејствата. Бидете дома'... и ми го затвори телефонот. Солзи, плач, лелек се разнесе низ куќата. Не можевме да ја прифатиме суровата вистина дека повеќе го нема нашето чедо. Во 24 часот на вратата од нашата кука се појави медицинска екипа со колеги од Игор. Болно крикнавме и се струполивме во ходникот. Од тој момент сè ни се измени во животот и нема ништо да биде како пред тоа. Домот ми се зави во црно. Ноќта ми се чинеше дека трае цела вечност. Мислев дека ќе ми препукне срцето и дека нема да го дочекам наредниот ден за да му ги измијам раните на моето чедо и достоинствено да го испратам до вечното почивалиште. Најпосле осамна 29, а по него и 30 април, денови на закоп на осум млади животи. Четири гроба во Битола, два во Скопје и по еден во Куманово и во Македонска Каменица...".